

vypracováno

25. 1. 2016

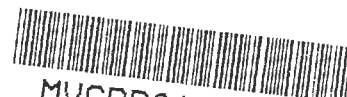
PRŮLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0246r

MVCRP010MWDS

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne:
podpis:

V Praze dne 19. ledna 2016

Č.j.: MV-149919-4/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl o žádosti

státního občana Alžírska, trvale bytem 150 00 Praha 5 - Košíře, Kotlářka 115, (dále také „žadatel“), právně zastoupeného — — — — — advokátem se sídlem

(dále také „právní zástupce“), o povolení obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ministra vnitra ze dne 8. 12. 2014, č.j.: MV-127300-8/VS-2014, ve věci zamítnutí žadatelovy žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), rozhodnutím odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 23. 7. 2014, č.j.: VS-2056/835.3/2012, t a k t o:

Podle ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu se žádost o povolení obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ministra vnitra 8. 12. 2014, č.j.: MV-127300-8/VS-2014, **z a m í t á.**

Odůvodnění:

I.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žadatelova žádost, podaná dne 19. 11. 2013 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 5, byla z důvodu nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 23. 7. 2014, č.j.: VS-2056/835.3/2012, pro neplnění povinností vyplývajících ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a o povinností vyplývajících ze zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním

pojištění, a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů, potvrzeném pravomocným rozhodnutím ministra vnitra ze dne 8. 12. 2014, č.j.: MV-127300-8/VS-2014.

Ministr vnitra ve svém rozhodnutí o rozkladu ze dne 8. 12. 2014, dospěl k závěru, že námitky proti napadenému rozhodnutí Ministerstva vnitra jsou nedůvodné, když k důvodu pro zamítnutí žádosti, spočívajícím v nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., a jejím neprominutí se ztotožnil s právním názorem Ministerstva vnitra. Zároveň však uvedl, že v rámci úřední činnosti Ministerstva vnitra bylo zjištěno, že trestní řízení, vedené proti žadateli bylo pravomocně dne 21. 10. 2014 ukončeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, ze dne 30. 6. 2014, č. j.: 5 T 122/2013-133, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2014, č. j.: 61 To 346/2014-172, jímž byl žadatel odsouzen pro trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákona. Na základě uvedeného ministr vnitra konstatoval, že žadatel kromě nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., nesplňuje ani podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, jejíž prominutí zákon č. 40/1993 Sb., nepřipouští.

II.

Dne 31. 8. 2015 podal žadatel prostřednictvím právního zástupce žádost o obnovu řízení pravomocně ukončeného rozhodnutím ministra vnitra ze dne 8. 12. 2014, z důvodů vymezených v § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, jelikož se jedná o řízení pravomocně ukončené rozhodnutím ve věci a následně bylo zrušeno rozhodnutí, které bylo podle žadatele podkladem rozhodnutí vydaného ve správním řízení, přičemž toto rozhodnutí může odůvodňovat jiné rozhodnutí správního orgánu o udělení státního občanství České republiky účastníkovi řízení. K návrhu byl připojen nález Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2015, sp. zn.: I. ÚS-1095/15, jímž byl podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. 6. 2014, č. j.: 5 T 122/2013-133, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2014, č. j.: 61 To 346/2014-172 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, č.j.: 8 Tdo 38/2015-23, neboť Ústavní soud dospěl k závěru, že provedeným dokazováním nebylo beze vší pochybnost prokázáno, že se stěžovatel, (žadatel), dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu.

III.

K důvodům opravňujícím žádost žadatele o obnovu řízení, ministr vnitra předem podotýká, že podle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu, prvním z důvodů, na základě nichž lze na žádost účastníka, (žadatele), řízení obnovit, je situace, kdy vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení, a které žadatel nemohl bez vlastního zavinění uplatnit, nebo se

provedené důkazy staly nepravdivými. Tento důvod se se na žadatele nevztahuje, ostatně jej ani ve své žádosti o povolení obnovy řízení neuplatňuje. Žadatel svoji žádost opírá o ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle něhož je dále důvodem pro obnovu řízení skutečnost, že bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, avšak jak ministr vnitra považuje za nutné zdůraznit, pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Z uvedené tak podle ministra vnitra plyne jediné, že žádost o obnovu řízení by byla důvodná, kdyby důvod zamítnutí žádosti rozhodnutím Ministerstva vnitra a rozhodnutím o rozkladu ministra vnitra vycházely výhradně z nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb. (žadatel byl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin). Tato situace však nastala, žadatelova žádost byla rozhodnutím Ministerstva vnitra zamítnuta výhradně z důvodu nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Ani v rozhodnutí o rozkladu nebylo rozhodnutím ministra vnitra ze dne 8. 12. 2014, nesplnění podmínky stanovené v 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. prominuto, tím méně bylo konstatováno, že žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Nálezem Ústavního soudu byl pouze odstraněn další důvod pro nevyhovění žadatelovy žádosti.

Jak z výše uvedeného vyplývá, správní řád v ustanovení § 100 odst. 1, připouští pouze dva důvody pro případné povolení obnovy řízení. První z nich se na žadatele nevztahuje, druhý důvod vyvrací ministr vnitra tím, že nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb. nebylo primárním důvodem pro zamítavé rozhodnutí o žádosti, a jednak by konstatování, že na základě nálezu Ústavního soudu žadatel podmínku bezúhonnosti splňuje, neodůvodnilo jiné řešení věci, resp. neovlivnilo důvod nevyhovění žádosti pro nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb.; protože, jak výše uvedeno, zůstal nedotčen důvod zamítnutí žádosti z důvodu nesplnění této podmínky.

K žadatelově námitce, že jeho žádosti nebylo vyhověno především z důvodu nesplnění podmínky bezúhonnosti a nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., není samo o sobě důvodem pro nevyhovění jeho žádosti, ministr vnitra podotýká, že tato domněnka nemá dle jeho názoru oporu ve spise, neboť jak již výše uvedl, rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti bylo odůvodněno nesplněním podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., a tento závěr ministr vnitra ve svém rozhodnutí potvrdil.

Z výše uvedených důvodů ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí, neboť nebyly splněny podmínky ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu lze odvolat.

ministr vnitra

